

PRETISAK IZDANJA STRAŽARSKE KULE: 1. SRPANJ 1909

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po BIBLIJSKOM I TRAKTATNOM DRUŠTVU STRAŽARSKE KULA, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima. Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, Verbi Dei Minister (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, Sluga Božanske Riječi. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim. Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao Otkupninu [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11 15; 2. Pet. 1:5 11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5 9,10) Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20 22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5 – 8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19 23; Iza. 35

SVEZ. XXX 1. SRPANJ BR. 13

A.D. 1909 - A. M. 6037

Sadržaj

Otkupnina i Pomirenje Za Grijeh.....	570
Tri Spaljivanja – Žrtve.....	573
Pojavio se za Nas.....	574
Udio Jarca Ispaštaoca.....	576
"Ovo je moja Krv - pijte iz nje Svi".....	578
 Bojno Polje (Pjesma).....	 580

OTKUPNINA I POMIRENJE ZA GRIJEH

„Jer tijela onih životinja, čiju je krv veliki svećenik za grijeh unosio u Svetište [Svetinju nad svetinjama], spaljuju se izvan tabora.“ — [Heb. 13:11-13](#).

SVI prepoznamo da Biblija uči da je grijeh u svijetu; da je grijeh ušao u svijet neposluhom oca Adama i da sve dok se ne plati otkupnina ne može doći do potpunog pomirenja između Boga i čovjeka. Mora postojati otkupnina kao osnova za pomirenje. Stoga razumijemo da Sveto Pismo uči da je naš Gospodin Isus, kada je položio svoj život, položio cijenu otkupnine. Riječ *Otkupnina* označava *odgovarajuću cijenu*; i budući da naš Gospodin Isus nije imao narav koja je bila ista kao Adamova narav, bilo je potrebno da napusti slavu koju je imao kod Oca prije postanka svijeta, da se ponizi i preuzme na sebe lik ljudske naravi, da je on, milošću Božjom, mogao okusiti smrt za svakog čovjeka. I tako čitamo u Svetom Pismu: "Tijelo si mi pripravio."

Nije postojalo ljudsko biće koje je imalo takvo tijelo koje bi bilo dovoljna žrtva za grijehe čovječanstva, jer su svi bili grešnici. Da je postojao *savršeni* čovjek, možda bi dao svoj *savršeni* život kao otkupninu, ali *savršenog* čovjeka nije bilo. Stoga, kao što je predstavljeno u Psalmima, "nitko nije mogao dati otkupninu za brata svojega." Stoga je bilo potrebno da Bog nađe nekoga tko bi imao sposobnost, tko bi imao ono što je potrebno ponuditi čovjeku. Gospodin nam kroz Zakon pokazuje da njegov zakon traži "život za život, oko za oko, zub za zub"; da je to osnova pravde na kojoj je Bog djelovao u ovoj stvari. I tako, budući da je čovjek sagriješio, smrt anđela nije mogla biti njegova otkupna cijena; mora biti jednaka ili odgovarajuća cijena. Bio je to ljudski život koji je izgubljen, i to mora biti ljudski život dat da čini otkupnu cijenu. Nije bilo dovoljno da u židovsko vrijeme budu zaklani junci i jarci, jer su to, objašnjava Apostol, bili samo likovi i tipovi "boljih žrtava" koje je Bog namjeravao prikazati u svoje vrijeme.

Dakle, apostol nas uvjerava da nam je čovjek Krist Isus došao na olakšanje. Napustio je slavu nebeske naravi i uzeo ljudsku narav, da bi je žrtvovao kako bi mogao biti naš Otkupitelj; jer je Pravda zahtijevala čovjekovu smrt da bi otkupila čovjeka (Adama) koji je sagriješio.

Kad je naš Gospodin "umro, pravedan za nepravedne", to je bilo da nas dovede Bogu; ne samo da bi mogao dovesti nas, Crkvu, Bogu, nego da bi mogao dovesti Bogu sve čovječanstvo koje bi moglo poželjeti doći k Bogu. Ali njegova nas *smrt* nije dovela Bogu. Njegova smrt bila je samo polaganje cijene, a tu je cijenu bilo potrebno prvo pronaći. Za ilustraciju: pretpostavimo da imate obvezu koju morate ispuniti - pet tisuća dolara. I pretpostavimo da ste posjedovali nekretninu vrijednu pet tisuća dolara, koju biste mogli prodati. Cijena ili vrijednost imovine bila bi cijena koja točno odgovara dugu koji se duguje. Prodajete ovu imovinu kako biste imali njezinu vrijednost kao otkupninu. Ali kad ste prodali nekretninu, niste poništili svoju obvezu; samo ste prodali nekretninu i dobili cijenu koju ste kasnije mogli primijeniti.

Takav je bio učinak smrti našeg Gospodina. Kada je "umro, pravedan za nepravedne", položio je "odgovarajuću cijenu." Tako se navodi da je "neposlušnošću jednog čovjeka grijeh ušao u svijet i smrt kao rezultat grijeha", i tako je smrtna kazna i sve popratne stvari prenijeto na Adamovu rasu, jer su svi bili zaraženi bolešću grijeha, i stoga su bili svi pod smrtnom kaznom. Naš Gospodin, da bi nas otkupio, položio je našu otkupnu cijenu, svoj život. Ta cijena otkupnine bila je *dovoljna cijena* za Adama, ili za bilo kojeg drugog člana Adamove rase, ili za sve - baš kao što bi je kasnije mogao primijeniti. Ništa manje od toga ne bi platio za bilo koga. Da je Gospodin imao namjeru otkupiti samo jednog pojedinca i izostaviti sve nas ostale, to bi mu svejedno oduzelo život, i ništa manje; jer čovjekov je život oduzet, a čovjekov život mora biti kazna.

Budući da je ova osuda došla kroz jednog čovjeka, Adama, stoga se u ispunjavanju kazne za jednog mogla primijeniti tako da obuhvati cijelu ljudsku obitelj. Dakle, vidimo filozofiju ove velike doktrine otkupljenja i kako je Bog namjerno popravio stvar kako bi mogao podmiriti dug vlastitoj Pravdi jednom žrtvom svoga Sina.

Sada je to, jednostavno ispričana, priča o Otkupnini , — i sve to. Da je Isus, kada je uzašao na visinu, odlučio upotrijebiti tu otkupninu-cijenu, ili otkupninu-vrijednost (koju je tada imao u ruci), u ime cijelog čovječanstva, tada bi to doista bila dovoljna cijena za sve . Ali on to nije učinio. Priča o tome kako ga on primjenjuje ispričana je drugdje, a to se zove pomirenje za grijeh. Izvještaj o tome kako naš Gospodin primjenjuje svoju *zaslugu Otkupnine* prikazan je u tipskim žrtvama za Izraelov Dan pomirenja.

Ne smijemo razmišljati o *otkupnini* i *pomirenju* kao o istoj stvari. Moramo zapamtiti da žrtve za grijeh *nisu* žrtve otkupnine. Moramo zapamtiti da otkupna žrtva nije bila žrtva za grijeh. To su dvije odvojene tvrdnje. Ali jedan pogled na Kristovo djelo predstavljen je sa ovog stajališta cijene otkupnine: da je Kristova smrt bila cijena otkupnine i bila je neophodna, *bez obzira kako bi se primijenila*; mora se dati kao naknada za jedan život koji je oduzet i osuđen od strane zakona Svemogućeg. Prema Svetom Pismu, naš Gospodin Isus je u svom žrtvenom djelu ispunjavao različite zahtjeve: na primjer, bio je "rođen pod Zakonom." Kakva je to razlika? Apostol objašnjava da Isus nije bio "rođen pod Zakonom" njegova žrtva ne bi bila primjenjiva na Židove, jer je Bog prethodno odvojio židovski narod od drugih naroda Savezom zakona koji je sklopio s njima.

Ta je židovska nacija, prema svom Savezu zakona, bila na suđenju i nije se držala tog Saveza zakona nakon što je prihvatila njegove odredbe, rekavši: "Sve ćemo to učiniti." Pod njihovim Savezom zakona Bog im je ponudio vječni život ako budu držali njegov Zakon, ali ako ga prekrše, kazna će biti vječna smrt. Tako su *drugi put* došli pod božansku kaznu: prvi put s nama ostalima pod Adamovom osudom, a drugi put zbog neuspjeha u držanju njihovog Zakona. Stoga Apostol kaže da "zakon koji je bio određen za život oni nađoše da je za smrt", jer "djelima Zakona nijedno se tijelo ne može opravdati pred Bogom". Stoga je bilo nužno da se Krist rodi pod Zakonom, da bude Židov, kako bi mogao otkupiti sve Židove pod tim Savezom zakona.

Bog ima sve te vrlo različite značajke u svom planu, unatoč tome Krist je središnja točka iz koje zrači svaka od ovih varijacija Božanskog programa – posebno Židovi koji će biti otkupljeni, također cijeli svijet čovječanstva osim ovih; i osim Božjeg nauma u vezi s Crkvom, izabranima, Tijelom Kristovim. Kako se ne bismo zbunili, moramo raditi s ovim slikama djela našeg Gospodina isto kao što činimo sa simboličnim slikama Crkve koju nam daje u prisposodobama. Prisposodobe daju različite slike Crkve. Crkva se uspoređuje sa živim kamenjem Hrama; članovima njegova Tijela; stadu ovaca; vojnici pod Kristom, "Kapetanom našega spasenja"; i opet prisposobljena je sa Nevjestom Isusa Zaručnika.

Sada, ako sve ovo pomiješamo i pitamo, Kako je Zaručnik mogao vjenčati članove vlastitog Tijela, ili kako je Kapetan mogao vjenčati svoje vlastite vojnike, ili vjenčati kamenje Hrama, vidite kakvu bismo zabunu imali. Stoga se svaka slika mora prepoznati kao više ili manje odvojena i različita ako želimo ikakav napredak u razumijevanju Svetoga Pisma. U *svakoj* slici postoji pouka, ali je ne smijemo miješati s drugim slikama. Dakle, onda, imajte jasno na umu što je Otkupnina, i ostavite je tamo gdje jest; nemojte to oduzeti odatle i pomiješati tu misao s onom o pomirenju ili posredovanju. Otkupnina je bila ona koju je naš Gospodin dao, i koju nije mogao dati nitko drugi, i koja se nije trebala ponavljati. Ali to nije pokazalo *primjenu* Isusovih zasluga. On je samo "sam sebe dao kao otkupninu, kako bi se svjedočilo u dogledno vrijeme."

Kako će blagoslov započeti i odvijati se pokazuje žrtva za grijeh. Žrtva za grijeh je posebnost naše teme, kako je predstavljeno u našem tekstu.

POMIRENJE ZA GRIJEH ŽRTVOM

Apostol u našem tekstu raspravlja o pomirenju za grijeh. On nam ukazuje na jednu određenu sliku koja ilustrira njegovu temu. U tipskoj službi Židovi su prinoseći različite prinose i žrtve - žrtve zahvalnosti, žrtve mira, žrtve za grijeh, itd. Slika žrtve za grijeh jedina je od ovih koju sada promatramo i o kojoj raspravljamo. Žrtva za grijeh za naciju prinošena je svake godine, 10. dana 7. mjeseca, koji se naziva Danom pomirenja. Prinosi ili žrtve za grijehe, kojima je izvršeno pomirenje ili izmirenje s Bogom, činili su se na ovaj dan i trajali su kao valjani godinu dana, nakon čega se cijeli postupak ponavljao. Apostol ukazuje na ovo prinošenje iz godine u godinu neprekidno junaca i jaraca i govori nam o "boljim žrtvama" koje je učinio naš Gospodin Isus, koje ne trebaju ponavljanje, jer zapravo poništavaju grijeh. Moramo se prisjetiti, međutim, da je ova njegova jedina žrtva, koja zauvijek usavršava sve koji dolaze Bogu po njemu, započela žrtvom našega Gospodina Isusa u njegovoj osobnoj osobi i on ju je nastavio kroz ovo Evanđeosko doba u osobama svoje Crkve, svojih sljedbenika. Oni su pozvani da prikažu svoja tijela kao žive žrtve, svete i prihvatljive Bogu i njihovu razumnu službu. Kako Veliki svećenik prihvaća bilo koju od ovih žrtava, posvećeni je začeti od Duha Svetoga i od sada se računa kao član Tijela Kristova – član Tijela Velikog svećenika, koji vrši žrtvu. U ovom smislu riječ "bolje žrtve" Velikog svećenika, koje su započele prije osamnaest stoljeća, kada je prinio svoje tijelo, nastavljaju se u njegovim sljedbenicima dok oni prinose svoje tijelo, što je prihvatljivo u žrtvi, zbog Velikog svećenika - u njegovo ime, u njegovu

zaslugu, kao svoju žrtvu. U ovom smislu riječi cijelo djelo Dana pomirenja je dan žrtve—iako je u drugom smislu riječi, kao što je prikazano tipom, podijeljeno na dva dijela—žrtvovanje Glave i žrtvovanje Crkve, udova njegova Tijela.

TIPSKA SLIKA POMIRENJA

U **16. poglavlju Levitskog zakonika** imamo božanski uređenu sliku Dana pomirenja i njegovog žrtvenog djela. Veliki svećenik je uzeo junca, koji je bio za njega - koji je predstavljao njega samog - i zaklao ga (žrtvovao). Junac je predstavljao našeg Gospodina kao čovjeka; kao što je izraženo u Svetom Pismu: "Tijelo si mi pripravio." (**Heb. 10:5** .) Nakon toga dva su jarca dovedene i privezane na vratima Tabernakula. Oni su uzeti od, ili su predstavljali skupštinu, narod Izraela, i bili su predodžba za kućanstvo vjere, Gospodinov posvećeni narod - dvije klase njih, "malo stado" i "veliko mnoštvo." Kako lijepo tip pokazuje da oni nemaju tijela posebno pripremljena za žrtvu. Ovo je posebno prikazano u izjavi da su jarci uzeti od ili od zajednice sinova Izraelovih za žrtvu za grijeh, dok takva izjava nije data u odnosu na junca. Drugim riječima, naš je Gospodin, zbog svog čudesnog rođenja, bio savršen, zapravo takav - "svet, nedužan, neokaljan, odvojen od grešnika." Mi, njegovi učenici, međutim, nesavršeni smo, od svijeta smo, djeca gnjeva, kao i drugi. Uzeti od svijeta, naše nesavršenosti su pokrivene zaslugama Kristove žrtve – prvim dijelom njegove žrtve, pomirbenom krvlju antitipskog junca, Kristovom krvlju. Podsjećamo vas da Apostol ističe da se žrtva našega Gospodina dogodila na početku njegove službe i završila na njezinom kraju; koji prema Zakonu nije mogao biti žrtva za grijeh do svoje tridesete godine. I zapisano je da je prinio žrtvu čim je napunio trideset godina: "A kad je Isusu bilo oko trideset godina, dođe k Ivanu na Jordan da ga on krsti." Možemo biti sigurni da je stigao na vrijeme da se prinese na žrtvu Gospodinu, u najranijem mogućem trenutku. Tamo je, kaže nam Apostol, ispunio proročanstvo: "Evo, došao sam, kao što je o meni pisano u svesku Knjige, vršiti volju tvoju, Bože. Zakon je tvoj zapisan u srcu mome ." "Eto", kaže Apostol, "oduzima prvo da uspostavi drugo." Drugim riječima, tu je počeo odvajati tip za "bolje žrtve." Ponuda samog sebe bila je trenutna, ali izlaganje njegova tijela kušnjama i poteškoćama života nastavilo se kroz tri i pol godine njegove službe i završilo na Kalvariji. Posvetio se u trenutku, da se odrekne svega, čak i samog života, u Očevoj službi. Ali stvarno davanje vremena, utjecaja, snage, vitalnosti, trajalo je tri i pol godine. Od trenutka posvećenja na krštenju bio je smatran mrtvim i, u istom trenutku, začet od Duha Svetoga. Smatra se da je bio živ kao novo stvorenje, embrion duhovnog bića, tijekom tri i pol godine, tijelo je bilo trošeno, a nova priroda je jačala u Gospodinu, razvijajući se u skladu s Božanskom voljom. Na križu je patnja tijela, dovršetak žrtve, bila potpuna, dovršena; i trećeg dana nakon toga nova je priroda uzdignuta do savršenstva Očevom moći, slavno duhovno biće, nevidljivo mrtvom svijetu, ali očitovano učenicima u različitim oblicima i pod različitim okolnostima, kako bi im dokazao da on nije više mrtav, i druga činjenica, da on više nije bio čovjek Isus, nego proslavljeni duh Isus. Tako Apostol kaže: "Pogubljen je u tijelu, ali je oživio u duhu."

TRI SPALJIVANJA -ŽRTVE

U tipu je masnoća, itd., stavljena na mjedeni žrtvenik u dvorištu, a sav ostatak je spaljen, osim krvi, izvan tabora. Veliki svećenik uze krv i svoje dvije ruke pune tamjana i vatre s žrtvenika i odmah uđe u svetinju, u svjetlost zlatnog svijećnjaka. Na oltaru, koji je stajao između svijećnjaka i kruhova postavljanja, stavio je vatru i zatim izmrvio tamjan. Čitamo da je tamjan prodro u Svetinju nad svetinjama. Ovo je bilo neophodno. Značaj izjave je da je tamjan koji je ponudio veliki svećenik bila druga slika, kako ju je vidio Svevišnji. Bio je to slatki tamjan Bogu. Otišla je pred našeg Gospodina u Svetinju nad svetinjama i tamo počivala na prijestolju milosti. Obratite pažnju na tri spaljivanja. Ono u Svetinji predstavljao je božanski pogled na Kristovu žrtvu tijekom tri i pol godine njegove službe. Spaljivanje sala na mjedenom žrtveniku u dvorištu predstavljalo je žrtvu našeg Gospodina kako su je vidjeli njegovi učenici i vjerni sljedbenici, opravdani — oko pet stotina braće. I svi koji su od tada došli u ovo stanje opravdanja vjerom su vidjeli tu istu žrtvu. Spaljivanje lešine izvan tabora predstavljalo je žrtvu našeg Gospodina gledanu sa stajališta čovjeka. Za njih je to nepravilno trošenje vremena i energije. Za njih je njegov život imao zao miris, jer su ga smatrali sudrugom carinika i grešnika. Tri spaljivanja, izvan tabora, unutar dvorišta i u prvoj od svetinja, zajedno su predstavljala žrtvu našega Gospodina s ovih vrlo različitih gledišta. Kad je jedan završio, svi su završili - kad je naš Gospodin bio razapet. Tada je njegova žrtva bila završena. Prešao je onkraj vela u uskrsnuću koje slijedi. Ipak, djelo našeg Gospodina nije završeno na Kalvariji u drugom smislu. Bilo je tek započeto. Završio je prvi dio svoje žrtve - žrtvu vlastite osobe, pripremljenog tijela. Ali pred njim je bio još veći posao, naime, prema Očevom planu, prihvaćanje i žrtvovanje klase crkve - "Crkve prvorođenih, čija su imena zapisana na nebu." Glava ove Crkve završio je svoju žrtvu i postao Gospodar slave, ali ostatak je tek trebao proći kroz slična iskustva kao i on - hodajući njegovim stopama.

POJAVIO SE ZA NAS

U tipu kad je veliki svećenik završio s prinosom tamjana, uzeo je junčevu krv i ušao s njom u Svetinju nad svetinjama, sagnuvši se ispod drugog zastora, koji je prikazivao tri dana našega Gospodina u grobu. Ustao je s druge strane vela kao duhovno biće i kasnije se popeo na visinu, "tamo da se pojavi u prisutnosti Božjoj za nas." Promatrajući tip i prateći njegovo ispunjenje, nalazimo da je ovo označavalo škropljenje krvlju po Pomirilištu i ispred Pomirilišta. Kad Apostol kaže da se ukazao za nas, nalazimo da je ovo ispunjenje bilo predloženo svećenikovim prikazanjem krvi u ime sebe i svoje kuće – Crkve, koja je njegovo Tijelo; "velikog mnoštva", "kućanstva vjere", antitipski Leviti ili Levijeva kuća.

Zatim pogledajte drugi dio tipa ili slike. Nakon što je ponudio krv junca, veliki svećenik je izašao i položio ruke na jarce, kao što je već opisano, i prihvatio jednog od njih kao Gospodnjeg jarca za žrtvu, a drugog kao žrtvenog jarca za uništenje. Ždrijeb je pokazao da veliki svećenik nije imao izbora što bi trebala biti žrtva. Baš je tako i sa svima koji se posvete Gospodinu, podobni su za žrtvu, a Gospodin nije pristran, već je voljan prihvatiti sve koji su vjerni svojoj zavjetnoj obvezi. Ta dva jarca, kao što ćemo pokazati, predstavljala su ili simbolizirala posvećenu Crkvu ovog

Evandeoskog doba, koji su se iz svijeta prikazali Gospodinu. Gospodnji jarac predstavlja članove Tijela Velikog svećenika; žrtveni jarac predstavlja manje vjerne u Crkvi, "veliku gomilu," antitipske levite. U opisu čitamo da je veliki svećenik položio svoje ruke na Gospodnjeg jarca i udario ga, ubio ga, uzeo njegovu krv i učinio s njim isto kao što je učinio s juncom, dok je njegovo salo na sličan način stavljeno na mjedeni- žrtvenik i njegovo meso spaljeno izvan tabora. Ova činjenica ilustrira kako Crkva ima udjela u Kristovim patnjama i ispunjava ono što je ostalo od njegovih nevolja. To ne vrijedi samo za apostole, nego i za sve koji su od tada žrtvovali sve u interesu Gospodina, Istine i braće.

U našem tekstu Apostol poistovjećuje Gospodina s juncom, a njegov vjerni narod s jarcem. On nas podsjeća da nijedna druga žrtva osim onih za grijeh nikada nije bila spaljena izvan tabora, i nijedna druga žrtva nikada nije imala svoju krv žrtvovanu i poškropljenu u Svetinji nad svetinjama za pomirenje za grijeh. Zatim Apostol kaže: "Hajdemo s njim (Isusom) izvan tabora, noseći s njim sramotu." To su, dakle, "bolje žrtve" koje otklanjaju grijeh, kako je objasnio sveti Pavao. Učinak ovog velikog žrtvovanja velikog svećenika tijekom ovog jednog žrtvenog Dana pomirenja nikada neće trebati ponavljanje. To će u potpunosti ispuniti Božanske namjere. To će utjecati na potpuno pomirenje svijeta. Zasluga je, naravno, u žrtvovanju junca. Junac je predstavljao našeg Gospodina Isusa, dok je jarac predstavljao mnoštvo od 144 000. Polaganje naših života u službu Gospodinu ne smatra se ništa stvarno vrijednim – ništa što bi samo po sebi ikada otklonilo grijeh. Cjelokupna zasluga naše žrtve je kroz opravdanje koje je prvo primijenjeno na ovu klasu jarca kroz zaslugu žrtvovanja junca.

Tip nam govori da je veliki svećenik ovu krv jarca ubrojio u svoju jedinu žrtvu, jedinu žrtvu kojom će biti blagoslovljeni svi koji ikada postignu vječni život. Veliki svećenik predstavio je krv jarca za sasvim drugu svrhu od one za koju je prethodno primijenio krv junca. Krv junca bila je za velikog svećenika i članove njegova doma. Krv jarca bila je za sav ostatak izraelskog naroda. U antitipu Kristova krv vrijedi za njegove posvećene svece, "malo stado", "kraljevsko svećenstvo" i za levite, "veliku gomilu," dok žrtvene zasluge Crkve, Tijela Kristova, on primjenjuje u ime svih ljudi, svijeta - onoliko svijeta koliko želi iskoristiti veličanstvene prilike pomirenja.

Kad je veliki svećenik završio s prvom žrtvom i prinosom svoje krvi, izašao je. Očitovao se na Pedeseticu i simbolično položio ruke na Crkvu u duhovskom blagoslovu, kojom je žrtvom njegovim sljedbenicima omogućeno da se prilagode odredbama i uvjetima njegove žrtve. Ali nakon prinošenja krvi jarca veliki svećenik je predstavljen kao da je završio svoj posao. On skida svoju žrtvenu odjeću i oblači svoju odjeću slave i ljepote, koju karakteriziraju veličanstvene kvalitete Kristova karaktera i časna misija na koju je bio pomazan kao svjetski prorok, svećenik, kralj, sudac i posrednik. Izlazeći tako, on predstavlja Drugi dolazak našeg Gospodina i uzimanje božanske slave i moći, u koje vrijeme će Crkva biti s njim kao članovi njegova Tijela, da surađuje u dijeljenju blagoslova Novoga saveza Izraelu i svim obiteljima zemlje. Kao što je na Dan pomirenja narod Izraela obukao kostrijet i nije jeo ugodnu hranu, već je postio i čekao izlazak velikog svećenika u njegovoj odjeći slave i ljepote, tako je bilo kroz ovo Evandeosko doba. Cijeli svijet leži u Zlome,

svladan grijehom, smrću i pokvarenošću. O njima sveti Pavao izjavljuje: "Jer znamo da sve stvorenje zajedno uzdiše i muči se u boli sve do sada. Jer revno iščekivanje stvorenja čeka očitovanje sinova Božjih" ([Rim 8:22,19](#)) — čekanje Velikog svećenika, Glave i Tijela, prikazano s veličanstvenom odjećom židovskog velikog svećenika. Prateći sliku malo dalje vidimo da je veliki svećenik u svojoj veličanstvenoj odjeći otišao do oltara i podigao svoje ruke i dao svoj blagoslov narodu - blagoslov Novog saveza, blagoslov oprostjenja grijeha, blagoslov izlivanja Duha Svetoga na svako tijelo. Ako je u tipu prikazan blagoslov, koliko će veći biti blagoslov u stvarnosti! Kao što su u tipu ljudi ustali, odbacili svoju kostrijet i post i radovali se svom oprostjenju, tako će u Milenijskom jutru svijet, koji će početi cijeniti velikog Prvosvećenika i žrtve pomirenja, ustati iz grijeha i degradacije i smrti i radovati se u Božjoj naklonosti i u ostvarenju mnogih blagoslova obnove postavljenih pred Izrael, kao što su objavili ustima svih svetih proroka od postanka svijeta. — [Djela 3:20](#) .

VLASTITOM KRVLJU

U kontekstu Apostol kaže: "Zato je i Isus, da bi mogao posvetiti narod svojom krvlju, trpio izvan vrata." ([Heb 13:12](#) .) Pitamo li koje bi ljude Isus posvetio svojom krvlju? Odgovaramo, u širem smislu riječi, "Sve ljude - sve koji će ikada prihvatiti posvećenje, čišćenje, pomirenje kroz njega." Čitamo da je sam sebe dao kao otkupninu za sve. Nije važno što ju nije primijenio odjednom za sve, nego samo za nas, Crkvu, "kućanstvo vjere." Namjera njegove žrtve bila je za sve. Ovo ne mijenja činjenicu da se zasluga Isusove žrtve do sada ne proteže izvan "domaćinstva vjere." U dogledno vrijeme preko Crkve njegova će se zasluga proširiti na svako stvorenje. Tako je zapisano: "Oni će zadobiti milosrđe po tvome milosrđu," a mi smo svoje milosrđe zadobili Isusovom smrću, jer je on božanskom milošću okusio smrt za svakog čovjeka.

UDIO JARCA ISPAŠTAOCA

Neki su, bez zrelog razmišljanja, primijetili da žrtveni jarac ne može predstavljati klasu duhovnog bića, jer nikada nije ušao u Svetinju niti u Svetinju nad svetinjama. Mi odgovaramo da ni junac ni jarac Gospodnji nisu ušli u Svetinju ni u Svetinju nad svetinjama. Bila je samo njihova krv koja je uzeta u Svetinju nad svetinjama, a krv predstavlja predaju zemaljskih prava i povlastica i života dobrovoljno, u skladu s božanskom voljom ili uređenjem. Žrtveni jarac, ili klasa "velikog mnoštva," sastoji se od onih koji su prinijeli žrtvu od sebe i bili prihvaćeni, ali koji nisu ispunili uvjete svoje žrtve. Ne uspjevši postati članovi Tijela Velikog svećenika i dionici njegove slave na božanskoj razini, oni ne bi imali ništa, da im Gospodin nije posebno osigurao iskustvo nevolje za uništenje njihova tijela, kako bi duh mogao biti spašen u dan Gospodina Isusa. Bili su prihvaćeni od Gospodina zbog njihove vjere i njihovog posvećenja do smrti. Ne uspjevši izvršiti svoje posvećenje i zadržati sadašnji zemaljski život, izgubili bi sve, da nije bilo dogovora koji je tako napravljen u njihovu korist za uništenje njihova tijela. Niti o njima ne smijemo razmišljati kao o nečasnoj klasi, nevjernoj klasi, nerazvijenoj klasi. Nitko ne može dobiti vječni život pod božanskim uređenjem na bilo kojoj razini postojanja osim ako se ne preobrazi i dovede u stanje savršene odanosti Bogu i

njegovoj pravednosti. Svatko tko ne dostigne najviši standard poslušnosti Bogu ne bi se smatrao dostojnim vječnog života u "velikom mnoštvu," ili u bilo kojem drugom. Budući da su bili začeti od Duha Svetoga, nisu mogli ponovno preuzeti svoja zemaljska prava i blagoslove obnove. Oni koji su jednom bili posvećeni i žrtvovani zauvijek su nestali. Ako se duhovni život ne postigne, implikacija bi bila Druga smrt.

Ova klasa "velike gomile" nema nikakve veze s pomirenjem za grijeh, jer žrtveni jarac niti je spaljen izvan tabora, niti je njegova krv donesena u Svetinju nad svetinjama. Što je, dakle, označeno izjavom ([Lev 16:21](#)) da je Aron položio svoje ruke na glavu žrtvenog jarca i priznao nad njim sve nepravde sinova Izraelovih i sve njihove prijestupe u svim njihovim grijesima, stavljajući ih na glavu jarca?

Pomirenje za grijeh učinjeno krvlju junca i krvlju Gospodnjeg jarca predstavljalo je pomirenje za izvorni Adamov grijeh i sve slabosti i nesavršenosti koje se izravno povezuju s njim. Budući da je krv ovih dviju životinja bila zadovoljština za sve takve grijehe svih ljudi, očito je da nijedan nije ostao za ispovijed nad glavom žrtvenog jarca. Kakvi su onda bili oni grijesi koje je Aron priznao na glavi žrtvenog jarca? Mi odgovaramo da su to bili prijestupi za koje nas je naš Gospodin naučio moliti, govoreći: "Oprosti nam duge naše, kao što i mi opraštamo dužnicima svojim." Ako slobodno oprostimo onima koji su dužni protiv nas, Bog će nam slobodno oprostiti naše prijestupe. Ali on nije oprostio izvorni grijeh, nego nas je zbog njega osudio na smrt i dao svoga Sina kao našeg Otkupitelja. Ovi prijestupi su nedostaci, nesavršenosti, itd., kao što su predstavljeni u nemaru ili ravnodušnosti ili svojevrijednosti ili bilo kojem drugom neuspjehu da se izvrši Gospodinova volja najbolje što znamo. Gospodin predstavlja da on vrlo strogo vodi računa o svim svjetskim poslovima. On objašnjava da su teške nevolje koje su zadesile židovsku naciju pred kraj vremena žetve bile iskustvo odmazde. U toj strašnoj nevolji s kojom je njihovo doba završilo, kako je naš Gospodin proreкао, Gospodin je zahtijevao svu pravednu krv prolivenu od vremena pravednog Abela do otprilike tog vremena. Jednom riječju, svaka nepravda vapi za osvetom, za odmazdom, za kaznom. Veliki izvorni grijeh, čija je kazna smrt, platio je naš Gospodin Isus, smrću, pravedni za nepravedne. Ali mnogo je grijeha, mnogo nepravdi kako iz prošlosti, tako i iz sadašnjosti, koje još uvijek nisu privedene pravdi. Na primjer, u Otkrivenju čitamo da su duše pod oltarom vikale: "Dokle, Gospodine, sveti i istiniti, nećeš suditi i osvetiti našu krv na onima koji žive na zemlji?" ([Otkrivenje 6:10](#) .) Pravda je samo čekanje da puni broj onih koji su progonjeni zbog pravednosti bude dovršen i tada će doći kazna. Veliko vrijeme nevolje s kojim će ovo doba završiti će, poput vremena nevolje koje je završilo židovsko doba, označiti vrijeme rješavanja zahtjeva Pravde. "Velikoj gomili," ako se ne žrtvuje tijekom prihvatljivog vremena, bit će dopušteno podijeliti značajnu mjeru te nevolje koja dolazi na svijet - da poništi, ako hoćete, mjeru nevolja koje bi trebale doći na čovječanstvo općenito. Kada to vrijeme dođe, ovi dragi prijatelji, predstavljeni u "velikom mnoštvu," radovat će se u svom udjelu u patnji i uništenju tijela, kako bi mogli biti spašeni kao duhovna bića u dan Gospodina Isusa. A ono što će oni pretrpjeti zbog bezakonja svijeta značit će mnogo manje za druge u onaj dan nevolje.

"ZAJEDNIŠTVO U NJEGOVIM PATNJAMA"

Da je naš Gospodin patio, Pravednik za nepravedne, Sveto Pismo jasno navodi - ne samo količinu boli koju je doživio, ili, na starom hrvatskom jeziku patio: pretrpio je smrt zbog grijeha. Patimo s njim. Mi smo dionici njegovih patnji. Najteže patnje našeg Gospodina vjerojatno su bile u Getsemaniju, gdje je, čitamo, bio u velikim mukama i da "nitko od naroda nije bio s njim;" čak su i vjerni, ljubljani jedanaestorica apostola bili pospani i nisu mogli bdjeti s njim u taj čas. Ali nisu mogli shvatiti njegovu nevolju - da mu je program sljedećih nekoliko sati toliko značio. Znao je da se u svom savezu sklopljenom u Jordanu odrekao svojih zemaljskih prava i privilegija. Znao je da sada njegova cjelokupna ovisnost u pogledu budućeg života počiva na uskrsnuću od mrtvih i znao je, također, da ako nije izvršio božansku volju savršeno, potpuno, da mu se ne bi mogla dodijeliti slavna promjena uskrsnuća i vječna slava na duhovnom planu. Tako čitamo da je prinio jak plač i suze onome koji ga je mogao spasiti iz smrti i da je bio uslišan u onome čega se bojao. Bojao se smrti - ne da je sumnjao u obećanje nebeskog Oca da će mu biti dodijeljeno slavno uskrsnuće ako se njegova žrtva vjerno izvrši. Bojao se da je možda nenamjerno napravio neku pogrešku, da je možda propustio izvršiti neki dio svog posvetnog zavjeta. Bojao se, dakle, da oblak tamjana nije otišao u svetinju nad svetinjama u punoj mjeri da pokrije prijestolje milosti i pokaže da je bio vjeran do posljednjeg stupnja u svom žrtvovanju. Tada se anđeo pojavio da ga ojača. O kakvom se jačanju radilo nije otkriveno, no očito se odnosilo na stvari kojih se bojao. Nedvojbeno ga je anđeo, kao Očev predstavnik, uvjeravao o njegovoj vjernosti; da je njegovo žrtvovanje bilo prihvatljivo u Očevim očima. Smjesta je nastupio veliki mir, u kojem se stišala velika oluja tjeskobe, koja je samo trenutak prije prijetila da uništi njegovo smrtno tijelo. Od tada ga vidimo najsmirenijeg od svih - pred velikim svećenicima kako podnosi proturječje grešnika protiv sebe u prisutnosti Pilata i rabina. Na križ su ga vodili najviše prisebnijeg od svih o kojima imamo bilo kakva saznanja tom prilikom. Kad su ga njegovi učenici napustili, on je bio taj koji je zamolio da ih se ne progoni, nego pusti da idu svojim putem. Kad ga je Petar zanijekao, on je bio taj koji je mirno pogledao prema Petru, podsjećajući ga na proročanstvo. Na putu do Kalvarije on je bio taj koji je uplakanim ženama govorio riječi mira, govoreći: "Ne plačite zbog mene, nego radije zbog sebe." Kako su različita iskustva Kristovih sljedbenika! Imamo ga ne samo kao Primjer i Učitelja, nego i kao Zaštitnika i Branitelja. Možemo doista imati snažnu utjehu jer nas je uvjerio da se nije ukazao samo za nas, nego da nam je sposoban pomoći u svakoj potrebi. On je još uvijek Glava Crkve, koja je njegovo Tijelo. On i dalje nadzire interese svih svojih članova. On nam još uvijek govori, kao što je govorio svojim učenicima iz davnine,

"OVO JE MOJA KRV - PIJTE IZ NJE SVI"

Tko god ne uspije jasno vidjeti da su Crkva u sadašnje vrijeme udovi Tijela Kristova, nikada ne može razumjeti kako Crkva treba dijeliti žrtvu svoga Gospodina, kako je predstavljena u njegovoj čaši. Nakon što je naš Gospodin na Posljednjoj večeri sam blagovao plod vinove loze, predao je čašu svojim učenicima, govoreći: "Ovo je moja krv Novoga saveza, prolivena za mnoge za

oproštenje grijeha. Pijte iz nje sve." Ne samo da je naš Gospodin pio iz simbolične čaše prije nego što ju je dao svojim učenicima, nego je pio iz iste stvarne čaše, čije se uzimanje zahtijeva od nas kao dokaz naše lojalnosti kao njegovih učenika. Ovo je čaša srama, tuge, poniženja, samoodricanja za druge. Učitelj je govorio o tome kao o čaši koju je Otac pripremio za njega. Ostavio je nešto od toga za nas, kako bismo mogli imati privilegiju sudjelovati u njegovim patnjama i slavi koja će uslijediti čim posljednji član njegova mističnog Tijela bude proslavljen. Kada je dao čašu svojim učenicima na Memorijalnoj večeri, njegove riječi, "Pijte iz nje svi," ne samo da su značile da svi koji budu njegovi učenici moraju piti iz te čaše, nego su također značile da njegovi sljedbenici moraju piti sve to, ne smiju ostaviti ništa od toga. Drugim riječima, Kristove patnje pripadaju isključivo ovom Evanđeoskom dobu, obilježenom njegovim vlastitim patnjama na početku i završavajući s objavom njegove slave u Kraljevstvu. Neće biti nijedne Kristove patnje koju bi svijet mogao piti tijekom Milenijskog doba i neće biti prilike za bilo koga od njih da postane sunasljednik s Otkupiteljem. Učitelj je rekao da je ova čaša krv Novog Saveza – nove oporuke, njegove oporuke ili Testamenta, kojim on ostavlja svoja zemaljska prava i zemaljske časti zemaljskom potomstvu Abrahamovu i svijetu čovječanstva preko njih. Njegova je krv bila neophodna za pečačenje Novog saveza i pozvani smo da podijelimo njegovu čašu, da podijelimo pečačenje i da podijelimo blagoslove Novog saveza Izraelu i svijetu. Tko god ne pije iz ove čaše, tko god ne sudjeluje u Kristovim patnjama – istim patnjama koje je on iskusio, kao udovi njegova Tijela – ne može s njime dijeliti njegovo Milenijsko prijestolje slave, pomoću kojega će blagoslovi Novoga saveza uspostaviti sa svijetom.

Upamtite ovu naznaku da njegovi sljedbenici moraju biti dionici s njim u njegovim patnjama i upamtite izjavu da isti moraju sudjelovati u istim patnjama ako žele sjediti s njim na njegovom prijestolju. Poslušaj dvojicu učenika dok su ga neposredno prije smrti pitali mogu li sjesti, jedan s desne, a drugi s lijeve strane u njegovu Kraljevstvu. Isus odgovori: "Ne znate što ištete. Možete li piti čašu koju ću ja piti i krstiti se krštenjem kojim se ja krstim? Rekoše mu: Možemo." ([Mat 20:22](#).) Kada su izjavili svoju spremnost da umru s njim, on ih je uvjerio da će doista dijeliti s njim njegovo prijestolje i da će doista piti njegovu čašu i dijeliti njegovo krštenje smrti i imati mjesto u njegovom Kraljevstvu.

Čvrsto se držimo ovih dragocjenih obećanja. Ako drugi izgube svoju moć i tvrde da više ne mogu tako vidjeti s nama, naše bi suosjećanje trebalo biti za njih što je svjetlo koje su imali otišlo od njih. Ne udarajmo slijepu, nego radije budimo ljubazni i velikodušni prema svima. Što je veći broj slijepih, veći je blagoslov i privilegija onih koji vide. Radujmo se svojim privilegijama i koristimo ih. Sjetimo se Učiteljevih riječi: "Ako svjetlo koje je u tebi postane tama, kolika li je samo tama." Takvi su u jadnijem stanju od svijeta koji nikada nije vidio. Sjetimo se također da su sve vrste sljepoće više ili manje zarazne i čuvajmo svoj duhovni vid kao jednu od najdragocjenijih milosti koje nam je Gospodin dao.

BOJNO POLJE

Zgrabiti dvosjekli mač i naprijed jurišati na neprijatelja,
Čuti kapetanov krik, vidjeti bljesak odgovornih očiju,
Osjetiti lupanje srca borbenih drugova u redovima -
To je zanosno nadahnuće znaj, ratovanja za Pravo,
Sveta radost slijeđenja onoga koji pokazuje i vodi put!
O da! Tako je veličanstveno boriti se u dobroj borbi, a ipak,
mislim, iza vatrene linije, ispod tih snježnih šatora,
Žešći sukob bjesni, danju i noću, gdje se drhtave ruke, Ispijene usne
i grozničave oči bore s vojskom
Smrtonosnih neprijatelja - sumornih divova, Sumnje i Razočarenja, žestokog
Očaja - pred čijim bi vatrenim strelicama i najhrabriji mogao pokleknuti!
I oni čuju poziv i promuklo viču: "Gospodine, evo me!"
Pokušavaju dohvatiti svoje mačeve, boriti se da ustanu, ali natrag

U bespomoćnoj agoniji slabosti na svoje slamice padaju,
S umom u plamenu, i razumom koji se klata na svom prijestolju, njihove suze
tjeskobe teku. Ponekad buka bitke nadmaši
domet tih jadnih napetih ušiju, a onda avet Strah
prošeta kroz sobu i položi ledenu ruku na svako srce:
Grozna misao, *Naš kapetan je napustio i zaboravio,*
Naši suborci napreduju, ostavljaju nas ovdje same da umremo!
Ali ne! Gospodar bitaka je najmilostiviji, on šalje
Glasnika brzih krila: "Da, iako majka zaboravi
dijete koje sisa, *ja neću zaboraviti!"* Tada, kao smiraj
koji dolazi nakon oluje, slatki mir i tišina zavladaju u
tim uznemirenim grudima; i tako svom dragom daje san.

Ah, onda! vjerni drugovi u prvim redovima borbe,
Sjetite se, da *ranjenici* Božjoj vojsci *još pripadaju*,
I pošaljite im s vremenom bijelokrilog glasnika veselja.
Oh, ruže Ljubavi *sada daj*, niti ih za poklopac lijesa čuvaj,
(Jedan cvijet slađi je daleko od tisuća kasnije).
Odvojite vremena da izgovorite nježnu riječ, da prolijete suzu sažaljenja,
Ili dahnete, barem, molitvu kroz noćne straže,
I tako dokažite se *više od pobjednika* snagom *besmrtne ljubavi!*
G. W. S—Siječanj '09.

